

Die de hand aan het heilige slaat, werkt met vuur. Het heilige is als een vuur, Jezus zelf noemde het zoo, toen Hij zijn zending omschreef, als een komen „om te doopen met den Heiligen Geest en met *vuur*.” Elk schepsel onder de kinderen der menschen zal òf hier op aarde „met *vuur* gezouten worden,” òf in den dag des oordeels „door *vuur* worden verteerd.” De Driemaal-heilige zelf heet een „verterend *vuur*,” en zijn machtig, onweerstaanbaar woord is den profeet als een „*vuur* in zijn beenderen.”

Wat is nu de werking des vuurs?

Een dubbele.

Het vuur *behoudt* of *verteert*.

Zoo nu ook het vuur des Heiligen. Het heeft eenerzijds kracht ter verzoening en ter behoudenis, anderzijds ten verderve.

Verzoenend werkt het vuur dat door den seraf van het altaar wordt genomen, om Jesaja's onreine lippen te zuiveren. Louterend werkt het vuur onder den smeltkroes des lijdens. Nog in den jongsten dag zullen er „behouden worden als door vuur.”

Maar ook het vuur des Heiligen verteert. „Met vuur,” zegt Jesaia, „zal de Heere in het recht treden.” „Hij zal doorbreken als een vuur en zijn wagenen als een wervelwind, om met grimmigheid zijnen toorn hiertoe te wenden en zijne schelding met vuurvlammen.” Daarom heet ook het lijden der eeuwige verdoemenis een lijden „des eeuwigen vuurs,” een verkeeren in „het vuur dat niet uitgebluscht wordt,” wjl ook het volstreckte verderf nog een ervaren is van het heilige Gods.

Dat geestelijk vuur nu is in Gods Woord besloten, en in het Woord dat bij God en God was, in den Christus geopenbaard.

Prediking van dat Woord, prediking van dien Christus, oefent daarom altijd kracht.

Zijn Woord gaat uit en keert niet ledig weder, het doet al wat Hem behaagt.

Toch is het onloochenbaar, dat die kracht vaak, verre van een reddende en behoudende te zijn, veeleer schijnbaar tot niets wordt gereduceerd.

Hierin echter vergist men zich.

Men heeft het oog uitsluitend op een zegenende werking, en waant, dat, waar deze uitbleef, van geen werking met al sprake kan zijn.

Twee dingen verliest men hierbij uit het oog.

Vooreerst, dat er door gansch de Schrift uitdrukkelijk van een prediking sprake is, die *verstokking* werkt. En ten andere, dat de Christus gesteld is niet slechts ter opstanding, maar ook ten val.

Dat de Heilige Schrift een prediking ter verstokking kent, is met het kapittel van Jesaia's profetische roeping voor oogen, volstreckt onloochenbaar. Niet in bedekten term toch, maar met de klaarste bewoording, wordt het uit de heiligheden des hemels den zoon van Amoz toegeroepen: „Ga henen, en maak het hart dezès volks dik, en